

15 Theses for the Incarnation of the church -greek

Ο Θεός αλλάζει την εκκλησία και η εκκλησία θα αλλάξει το κόσμο. Εκατομμύρια χριστιανοί σ' όλο το κόσμο αισθάνονται ότι πλησιάζει μια μεγάλη αλλαγή. Η εκκλησία έτσι όπως την έχουμε συνηθίσει είναι ένα εμπόδιο για να γίνει η εκκλησία όπως ο Θεός τη θέλει. Θα μείνεις κατάπληκτος πόσοι χριστιανοί νοιώθουν ακριβώς το ίδιο. Η συνέπεια είναι ότι δημιουργείται έτσι μια καινούρια συνείδηση στους χριστιανούς που είναι συλλογική και εντελώς καινούρια. Είναι σαν όλες αυτές οι φωνές που ακούγονται στον πνευματικό χώρο να γίνονται μία φωνή. Είμαι σίγουρος ότι αυτά τα 15 σημεία που αναφέρω είναι ένα μέρος από αυτά που θα ήθελε ο Θεός να πει σε όλες τις εκκλησίες σήμερα.

15 Θέσεις για να ξαναγεννηθεί η εκκλησία

1. Ο χριστιανισμός είναι το πως ζεις όχι το να οργανώνεις θρησκευτικές εκδηλώσεις.

Ο Ιησούς χριστός είπε , Εγώ είμαι η οδός. Τον χριστιανισμό πριν πάρει αυτό το όνομα , οι άπιστοι τον έλεγαν *Αυτή η οδός* γιατί οι χριστιανοί είχαν πάρει ένα δρόμο, μια οδό που ήταν διαφορετική από τη δική τους. Είχαν βρει ένα άλλο τρόπο ζωής.

Η ουσία του χριστιανισμού δεν είναι να παίρνεις μέρος σε θρησκευτικές εκδηλώσεις που γίνονται μέσα σε ιδιαίτερους χώρους που είναι μόνο για αυτό το σκοπό, και που διοικούνται από επαγγελματίες κληρικούς. Η ουσία είναι να ζήσεις όπως οι πρώτοι ακόλουθοι του Ιησού χριστού που ζούσαν σαν προφήτες της καθημερινότητας. Είχαν την απάντηση για όλα τα κοινωνικά προβλήματα του καιρού τους. Και μάλιστα είχαν λύσει αυτά τα προβλήματα εκεί που πρέπει να λύνονται. Στην οικογένεια. Στο σπίτι .

2. Είναι καιρός να αλλάξει το σύστημα της συναγωγής-ναού.

Τον καιρό του Μ. Κωνσταντίνου και μετά, μορφοποιήθηκε ένα θρησκευτικό σύστημα, και από την ορθόδοξη και από την καθολική εκκλησία, που το αποτελούσε α) ένας λεγόμενος χριστιανικός ναός, καθώς και β) ένα σύστημα λειτουργίας που ήταν φτιαγμένο κατά τα πρότυπα της εβραϊκής συναγωγής. Αυτό ήταν ένα θρησκευτικό σύστημα που δεν ήταν ούτε εμπνευσμένο ούτε δοσμένο από το Θεό. Ένα μίγμα από ειδωλολατρικό ναό και εβραϊκή συναγωγή. Αυτό το μίγμα έγινε το πρότυπο για τη λειτουργία της εκκλησίας για όλες τις γενιές που ακολούθησαν. Έτσι όπως ήταν δημιουργημένο αυτό το πρότυπο από ειδωλολατρική πρώτη ύλη, μεταβλήθηκε σε κάτι σαν μαύρη τρύπα του διαστήματος. Η δουλειά που έκανε ήταν να απορροφάει όλη την ενέργεια που θα έπρεπε να έβγαине από την εκκλησία για να αλλάξει την κοινωνία. Έτσι απορρόφησε μέσα της αυτή η μαύρη τρύπα ολόκληρο το χριστιανισμό επί αιώνες.

Ο Λούθηρος άλλαξε το περιεχόμενο του κηρύγματος του ευαγγελίου, όμως την δομή και την εξωτερική μορφή της λεγόμενης εκκλησίας την άφησε κατά παράδοξο τρόπο χωρίς να την αγγίξει καθόλου. Οι ελεύθερες εκκλησίες που δημιουργήθηκαν μετά το Λούθηρο αποδέσμευσαν αυτό το εκκλησιαστικό σύστημα από το κράτος, οι Βαπτιστές εισήγαγαν το βάπτισμα σε μεγάλη ηλικία, το κίνημα των Κουάκερων έφεραν την δίψα του αγιασμού ψυχής και σώματος , το κίνημα του Στρατού της Σωτηρίας το έντυσε με στολή, οι Πεντηκοστιανές εκκλησίες έφεραν το βάπτισμα στο άγιο πνεύμα, το κίνημα των Χαρισματικών έφερε την ανανέωση των χαρισμάτων του πνεύματος, όμως κανένας μέχρι σήμερα δεν το ΑΜΛΑΞΕ .

3. Η Τρίτη μεταρρύθμιση

Την πρώτη μεταρρύθμιση της εκκλησίας την έκανε ο Μαρτίνος Λούθηρος με το να ξαναανακαλύψει ότι ο άνθρωπος σώζεται με τη χάρη του Θεού και την πίστη. Αυτό ήταν μία μεταρρύθμιση της θεολογίας. Την δεύτερη μεταρρύθμιση την έκανε το 18, αιώνα η κίνηση των Χέρρενχούτερν. Αυτοί ξαναανακάλυψαν ότι ο άνθρωπος μπορεί να έχει μία προσωπική σχέση με το Θεό, χωρίς μεσολάβηση άλλων ανθρώπων, μυστηρίων κ.λ.π.

Η τρίτη μεταρρύθμιση είναι αυτή που κάνει ο θεός τώρα, προχωρώντας ακόμα ένα βήμα μπροστά. Αυτή η μεταρρύθμιση είναι η αλλαγή της ίδιας της δομής της εκκλησίας.

4. Από εκκλησιαστικούς οίκους σε κατ' οίκον εκκλησίες.

Από τότε που ξεκίνησε να ισχύει η Καινή Διαθήκη δεν υπάρχει πιά αυτό που ονομάζεται „ οίκος του Κυρίου“. Ο Θεός δεν κατοικεί σε ναούς που έχουν φτιάξει ανθρώπινα χέρια. Όταν λέμε „ εκκλησία „ αυτό είναι ο λαός του Θεού. Ο τόπος της εκκλησίας λοιπόν είναι εκεί όπου είναι και ο τόπος των ανθρώπων. Τα σπίτια τους. Εκεί οι μαθητές του Χριστού ζουν μαζί τη ζωή τους μέσα στη δύναμη του πνεύματος του Θεού. Τρώνε μαζί. Δεν διστάζουν να πουλήσουν από την περιουσία τους και να μοιραστούν πνευματικές και υλικές ευλογίες με τους άλλους. Διδάσκουν ο ένας τον άλλο μέσα στη βιοπάλη. Διδάσκονται πως να προσαρμόζονται στους θεμελιώδεις νόμους του Θεού . Αυτό δεν γίνεται μέσα από ακαδημαϊκές διαλέξεις, αλλά δυναμικά. Ο τρόπος είναι : Ερώτηση – Απάντηση.

Εκεί προσεύχονται, βαπτίζουν και προφητεύουν ο ένας για τον άλλο. Εκεί μπορούν να αφήσουν τις μάσκες να πέσουν. Εκεί μπορούν να ομολογήσουν ακόμα και αμαρτίες, γιατί αποκτούν μία καινούρια ταυτότητα με το να αγαπούν ο ένας τον άλλο, αν και γνωρίζονται , και συνεχώς να αποδέχονται ο ένας τον άλλο και να συγχωρούν.

5. Η εκκλησία πρέπει πρώτα να μικρύνει πριν μπορέσει να μεγαλώσει.

Οι περισσότερες χριστιανικές κοινότητες είναι πολύ μεγάλες. Ετσι δεν μπορούν να προσφέρουν πραγματικό περιθώριο για επικοινωνία. Εγιναν κοινότητες χωρίς κοινωνία. Οι εκκλησίες της Καινής Διαθήκης ήταν κατα κανόνα μικρές ομάδες, κατα μέσο όρο 15-20 ατόμων. Η αύξηση γινόταν όχι με προσθετικό φούσκωμα ωστε να έχουμε μεγάλες στατικές εκκλησίες που να γεμίζουν τους μοντέρνους ναούς με 20-300 άτομα. Γινόταν με πολλαπλασιαστική πλάτυνση με κινητικό χαρακτήρα, με το να χωρίζονται οι εκκλησίες των σπιτιών, όταν είχαν φτάσει το οργανικό οριο των 15-20 ατόμων. Αυτή η πολλαπλασιαστική αύξηση στη βάση έδινε τη δυνατότητα στους χριστιανούς να συγκεντρώνονται σε γιορταστικές συναθροίσεις από όλη την πόλη όπως γινόταν στην Ιερουσαλήμ στη στοά του Σολομώντα. Η συνηθισμένη εκκλησία του σήμερα αν τη συγκρίνουμε μ' αυτό είναι ένας θλιβερός συμβιβασμός: Αν το δούμε στατιστικά, δεν είναι πια μια εκκλησία στο σπίτι, αλλά ούτε και αυτό που λέμε εορταστική σύναξη. Ετσι χάνει δύο δυναμικές δυνατότητες που ο Εφευρέτης της πρόβλεψε και τοποθέτησε μεσα της: Την οικογενειακή ατμόσφαιρα που είναι οργανική και προωθεί τις αμοιβαίες σχέσεις, και την εορταστική σύναξη που ηλεκτρίζει το πλήθος και το τραβάει μέσα της.

6. Από το σύστημα του ενός ποιμένα στην ομαδική δομή.

Οι χριστιανικές εκκλησίες δεν οδηγούνται όπως πιστεύεται από ένα ποιμένα αλλά από ένα πρεσβύτερο ο οποίος συνοδεύει την εκκλησία στην πορεία της όπως ένας σοφός οικογενειάρχης με αίσθηση της πραγματικότητας. Οι τοπικές εκκλησίες των σπιτιών ενώνονται σε κινήματα μέσω της οργανικής σύνδεσης των πρεσβυτέρων με την γνωστή πεντάπτυχη διακονία (Απόστολοι, προφήτες , ποιμένες, ευαγγελιστές και δάσκαλοι) οι οποίοι κυκλοφορούν από σπίτι σε σπίτι σε όλες τις εκκλησίες όπως σε ένα υγιές κυκλοφοριακό σύστημα. Σ' αυτή τη μορφή παίζουν οι άνθρωποι που έχουν αποστολικά και προφητικά χαρίσματα ένα ιδιαίτερο θεμελιώδη ρόλο. (Εφ 4,11-12 2,20).

Ο ποιμένας είναι μεν ένα σημαντικό μέρος της ομάδας, δεν μπορεί όμως να θεωρηθεί σαν τίποτα παραπάνω από ένα κομμάτι από αυτό το σύνολο που „καταρτίζει τους αγίους για τη διακονία „. Η διακονία

του πρέπει να συμπληρώνεται με πλήρη συνεργασία από τις άλλες τέσσερις διακονίες, αλλιώς με την μονομερή διατροφή, υποφέρουν όχι μόνο οι εκκλησίες από στερητικές ασθένειες αλλά και ο ίδιος δεν μπορεί να κινήσει κάτι ουσιαστικό στα πράγματα και δεν μπορεί επίσης να ολοκληρωθεί στην κλήση του.

7. Τα σωστά μέρη – όμως συναρμολογημένα λάθος.

Όταν έχεις ένα puzzle το θέμα είναι να συναρμολογηθούν τα μέρη με το σωστό σχέδιο, αλλιώς όχι μόνο δεν συμφωνεί το συνολικό σχέδιο, αλλά και τα ίδια τα μέρη δεν αποδίδουν κανένα νόημα. Και στο χριστιανισμό έχουμε όλα τα μέρη στη διάθεσή μας, αλλά εξ' αιτίας της παράδοσης, της δίψας για εξουσία, και του θρησκευτικού φανατισμού τα συναρμολογούμε σχεδόν πάντα λάθος. Το νερό υπάρχει σε τρεις μορφές: Πάγος, νερό και ατμός. Έτσι είναι και τα χαρίσματα διακονίας, όπως π.χ. του ποιμένα. Υπάρχουν σε λάθος μορφή και στον λάθος τόπο. Έχουν παγώσει από κληρικαλισμό, υπάρχουν σαν νερό, ή έχουν γίνει ατμός μέσα στην ασυνέπεια. Τα λουλούδια τα ποτίζουμε με νερό. Έτσι είναι και με τα χαρίσματα. Πρέπει να επιστρέψουν σε καινούριες – και αν το δούμε στην εκκλησιαστική ιστορία – σε πολύ παλιές μορφές. Έτσι θα αρχίσει το όλο σύστημα να ανθίζει και ο καθένας θα βρεί το νόημα και τη θέση του μέσα στο σύνολο.

8. Η εκκλησία πρέπει να ξεφύγει από τα χέρια των γραφειοκρατών και να έλθει στο σημείο όπου όλοι οι πιστοί είναι ιερείς.

Η εκκλησία της Καινής διαθήκης, ποτέ δεν οδηγήθηκε από ένα και μόνο „άγιο άνδρα“, η „ιερωμένο“, ο οποίος αντιπροσωπεύοντας άλλους έχει μια ιδιαίτερη σχέση με το θεό, σαν κάποιος Μωυσής της Καινής Διαθήκης. Οι άλλοι είναι ορισμένοι σχετικά παθητικοί καταναλωτές τους οποίους πρέπει αυτό το άτομο να τους ταΐζει τακτικά. Ο χριστιανισμός πήρε από τις ειδωλολατρικές θρησκείες ή στην καλύτερη περίπτωση από τον Ιουδαισμό, αυτή την ιδέα ενός ιερατείου, το οποίο παίζει το ρόλο μίας ουδέτερης ζώνης διαπραγματεύσεων μεταξύ των ανθρώπων και του Θεού. Από τις ημέρες του Μεγάλου Κωνσταντίνου βαραίνει αυτή η κατάρα πάνω στο λαό του Θεού. Χώρισε το λαό τεχνητά σε κληρικούς και λαϊκούς. Σύμφωνα όμως με την Καινή διαθήκη, υπάρχει μόνο ένας θεός και ένας μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός. (Α Τιμ. 2,5). Όταν οι θρησκευόμενοι επαγγελματίες στριμώχνονται μεταξύ του Θεού και του λαού, ο θεός δεν μπορεί να δώσει πλούσια την ευλογία του. Το καταπέτασμα έχει σχιστεί, και ο θεός επιτρέπει σε όλους τους ανθρώπους να τον πλησιάσουν άμεσα με τη βοήθεια και δικαίωση του Ιησού Χριστού που είναι η μόνη οδός και ο μόνος μεσίτης.

Δεν είναι πια υποχρεωμένοι να διατηρούν την επαφή μαζί του έμμεσα και με πλάγιους τρόπους με τη βοήθεια μιας θρησκευτικής κλάσης. Για να μπορέσει να εκπληρωθεί στην πράξη το ιερατείο όλων των πιστών, κάτι που ήδη πριν 500 χρόνια διακήρυξε η Πρώτη Μεταρρύθμιση, θα πρέπει να αλλάξει ολοκληρωτικά το τωρινό σύστημα της επαγγελματικοποιημένης και γραφειοκρατούμενης εκκλησίας – η να βυθιστεί στην θρησκευτική ασημαντότητα. Και για να μην το παραλείψουμε: Η γραφειοκρατία είναι η πιο από όλες τις μορφές διακυβέρνησης. Από τη φύση της μπορεί να θέσει μόνο δύο ερωτήματα: Ναι ή όχι. Μέσα σ' αυτό το σύστημα δεν υπάρχει καθόλου χώρος για αυθορμητισμό, ανθρωπιά και γνήσια ζωή που να είναι γεμάτη από όμορφες εναλλαγές. Ίσως να ταιριάζει αυτή η μορφή εσωτερικής δομής για πολιτικές ή οικονομικές επιχειρήσεις, αλλά δεν ταιριάζει για το χριστιανισμό. Φαίνεται ότι ο θεός έχει βάλει τα δυνατά του να ελευθερώσει το λαό του από τη βαβυλωνιακή αιχμαλωσία των εκκλησιαστικών γραφειοκρατών και των θρησκευόμενων εξουσιαστών, και να κάνει την εκκλησία ξανά ένα αγαθό που είναι προσίτο σε όλους, με το να την εμπιστευθεί σε χέρια συνηθισμένων ανθρώπων, τους οποίους έχει καλέσει ο θεός για ασυνήθιστα πράγματα, και οι οποίοι μυρίζουν όπως τον παλιό καλό καιρό, ψάρι, άρωμα ή επανάσταση.

9. Επιστροφή από τις οργανωμένες στις οργανικές μορφές του χριστιανισμού.

Η έκφραση «σώμα χριστού» δίνει την εικόνα ενός βαθύτατα οργανικού όντος και όχι ενός οργανωμένου μηχανισμού. Η εκκλησία στο τοπικό επίπεδο αποτελείται από ένα πλήθος πνευματικών οικογενειών, οι οποίες είναι συνδεδεμένες οργανικά σε δίκτυο. Ο τρόπος που είναι δεμένες μεταξύ τους οι κοινότητες αυτές, είναι ένα ενσωματωμένο συστατικό στοιχείο του μηνύματος που εκπέμπει το σύνολο. Τώρα έχουμε ένα μέγιστο σε οργάνωση και ένα ελάχιστο σε οργανισμό. Πρέπει όμως να γίνει ξανά ένα μέγιστο σε οργανισμό και ένα ελάχιστο σε οργάνωση. Αυτή η υπερβολή στην οργάνωση έπληξε μέχρι τώρα συχνά τον οργανισμό «σώμα χριστού» σαν να του φόραγε ζουρλομανδύα, από το φόβο μήπως και πάει κάτι στραβά. Όμως ο φόβος είναι το αντίθετο της πίστης. Δεν είναι δηλαδή κάποιο είδος χριστιανικής αρετής, πάνω στην οποία θα επιθυμούσε ο Θεός να χτίσει τις εκκλησίες του. Ο φόβος θέλει να μπορεί να ελέγχει - η πίστη μπορεί να εμπιστεύεται. Ο έλεγχος είναι ίσως κάπου καλός, όμως η εμπιστοσύνη είναι καλύτερη. Το σώμα του χριστού το εμπιστεύτηκε ο Θεός σε ανθρώπους που έχουν το εξής χάρισμα: Μπορούν να πιστεύουν ότι ο Θεός έχει τα πράγματα ακόμα και τότε κάτω από τον έλεγχό του, όταν αυτοί οι ίδιοι έχουν χάσει τον έλεγχο προ πολλού. Ο πολιτικός οικουμενισμός και οι δογματικές ιεραρχίες είχαν κάθε ευκαιρία στο παρελθόν να δείξουν τι μπορούν να κάνουν, όμως δεν πέτυχαν. Τώρα είναι αναγκαίο να φτιαχτούν τοπικά και εθνικά ανοιχτά χριστιανικά δίκτυα, τα οποία βασίζονται στην εμπιστοσύνη, ώστε να μπορούν ξανά να αναπτυχθούν οργανικές μορφές του χριστιανισμού.

10. Οι χριστιανοί πρέπει να λατρεύουν το Θεό, όχι τη λατρεία τους.

Αν δει κανείς το χριστιανισμό από έξω, για πολλούς έχει την εξής μορφή: Ορισμένοι άγιοι άνθρωποι πάνε σε μία ορισμένη άγια ώρα σε μία ορισμένη άγια μέρα σε ένα ορισμένο άγιο οικοδόμημα, για να πάρουν μέρος σε μία άγια τελετουργία, που τελείται από ένα άγιο άνθρωπο ντυμένο με άγια ρούχα, και πληρώνεται με ορισμένα άγια χρήματα. Αυτές οι τακτικές εκδηλώσεις με χαρακτήρα (θεατρικής) παράστασης, που ονομάζονται „θεία λατρεία“, κοστίζουν πολύ οργανωτικό ταλέντο και έχουν σημαντικές διοικητικές απαιτήσεις. Έτσι αυτές οι τυπικιστικές τελετουργίες και οι θεσμοθετημένοι τρόποι συμπεριφοράς κρυσταλοποιήθηκαν σύντομα σε θρησκευτικές παραδόσεις. Όμως αν το δει κανείς από τη στατιστική του πλευρά, αυτή η παραδοσιακή κυριακάτικη θεία λατρεία της μίας ή των δύο ωρών, με αριθμό επισκεπτών μεταξύ 20 και 300, είναι πολύ απαιτητική από πλευράς εξόδων και κόπου, και παράλαυτα παράγει πολύ λίγο καρπό σε μορφή ανθρώπων που σαν μαθητές του Ιησού που είναι, να είναι πρόθυμοι να αλλάξουν τη ζωή τους. Αν το δει κανείς οικονομικά η παραδοσιακή θεία λατρεία είναι μια δομή, που απαιτεί πολύ κόπο, και όμως παράγει πολύ λίγο καρπό. Κατά παραδοσιακό τρόπο, η επιθυμία του ανθρώπου να λατρεύει το θεό „σωστά“, οδήγησε σε επώδυνο δογματισμό. Εάν είναι ο χριστιανισμός η οδός της ζωής, τότε θα είναι και στη φύση του μη τυπικιστικός και αυθόρμητος. Τον κακομεταχειριζόμαστε με τις θρησκευτικές επαναλαμβανόμενες τελετουργίες. Ο χριστιανισμός πρέπει να αποστραφεί την τέχνη του ηθοποιού για να προκαλεί εντυπώσεις σε εκκλησιαστικούς χώρους. Πρέπει να ξαναρχίσει να εντυπωσιάζει στην καθημερινή ρουτίνα. Αυτό είναι κάτι που πραγματικά υπηρετεί το θεό.

11. Να μη φέρνουμε πια το λαό στην εκκλησία, αλλά την εκκλησία στο λαό.

Η εκκλησία μεταμορφώνεται ξανά από μια κατάσταση του *έλα*, σε μία κατάσταση του *πήγαινε*. Μια από τις συνέπειες είναι ότι δεν προσπαθεί κανείς πια να φέρει τους ανθρώπους στις εκκλησίες, αλλά την εκκλησία στους ανθρώπους. Η αποστολή της εκκλησίας δεν θα πετύχει ποτέ το στόχο της, εάν μόνο προσθέτει στην κατάσταση που ήδη υπάρχει. Μόνο εάν εξαπλωθεί η εκκλησία όπως κάνει το προζύμι, με αυθόρμητο πολλαπλασιασμό θα εκπληρωθεί ο σκοπός της ακόμα και σε πληθυσμιακές ομάδες που ακόμα δεν γνωρίζουν τον Ιησού Χριστό.

12. Το δείπνο του Κυρίου ξαναγίνεται αυτό που ήταν από την αρχή: Δείπνο!

Η εκκλησιαστική παράδοση τα κατάφερε να καταντήσει το δείπνο του Κυρίου σε μια τελετουργική „γιορτούλα“, με λίγες σταγόνες κρασί, λίγο ψωμάκι και ένα θλιμμένο πρόσωπο. Το χριστιανικό κυριακό δείπνο ωστόσο, είναι ένα αληθινό γεύμα με πραγματικό περιεχόμενο και συμβολική σημασία. Το φαγητό είναι πραγματικό, δεν είναι συμβολικό. Ο Θεός βγάζει ξανά τους χριστιανούς από τις λειτουργίες, και τους φέρνει πίσω στο τραπέζι, πίσω στο φαγητό.

13. Από τις εκκλησίες των διαφόρων δογμάτων στην εκκλησία πόλης

Ο ίδιος ο Ιησούς έφερε στη ζωή ένα κίνημα. Όμως αυτό που προήλθε απ' αυτό ήταν θρησκευτικές εταιρίες με παγκόσμιες αλυσίδες υποκαταστημάτων, που εμποροποίησαν τις εκάστοτε δικές τους απόψεις περί χριστιανισμού, και άρχισαν να ανταγωνίζονται μεταξύ τους. Με αυτό της το διαχωρισμό σε εμπορικά ονόματα έχασε το μεγαλύτερο μέρος της Διαμαρτύρησης τη φωνή του μέσα στον κόσμο και έγινε από πολιτικής πλευράς, ασήμαντη. Πολλές εκκλησίες ασχολούνται συχνά πολύ περισσότερο με παραδοσιακές σπασιαλιτέ και θρησκευτικές εσωτερικές διαμάχες, παρά με το να δώσουν από κοινού μια κοινή ομολογία στον κόσμο μέσα στον οποίο ζουν. Ο Ιησούς είναι σίγουρο ότι ποτέ δεν ζήτησε από τους ανθρώπους να οργανωθούν σε διάφορα δόγματα. Στις πρώτες μέρες της εκκλησίας οι χριστιανοί είχαν μία διπλή ταυτότητα. Κατά πρώτον ήταν χωρίς καμμία αμφισβήτηση οι ακόλουθοι του Ιησού Χριστού, κάθετα αφιερωμένοι στο θεό. Κατά δεύτερον, οριζόντια, ερχόταν σε ένωση μεταξύ τους, πάνω σε γεωγραφική βάση, όπου και αναγνώριζαν ο ένας τον άλλο και έφτιαχαν κοινοτικά κινήματα. Αυτό σήμαινε, ότι οι χριστιανοί δεν ενωνόταν μεταξύ τους μόνο σαν εκκλησίες της γειτονιάς ή του σπιτιού, όπου ζούσαν μαζί την καθημερινή ζωή. Όσο το επέτρεπαν οι εκάστοτε πολιτικές συνθήκες έδιναν πολύ περισσότερο έκφραση στην καινούρια τους συλλογική ταυτότητα μέσα στη σφαίρα της επιρροής του Χριστού, και συναντιόταν σε εκδηλώσεις εορταστικής λατρείας στο θεό, όλοι οι χριστιανοί μιας πόλης ή μιας ολόκληρης επαρχίας.

Εκεί γιόρταζαν την ενότητα τους σαν η εκκλησία της περιοχής ή της πόλης και διακήρυταν το δέσιμο που είχαν μεταξύ τους και είχαν μια κοινή ομολογία απέναντι στον κόσμο. Ο Θεός καλεί το χριστιανισμό πίσω σ' αυτές τις διαστάσεις. Η επιστροφή στο βιβλικό μοντέλο της εκκλησίας πόλεως, που σημαίνει καινούρια αξιοπιστία για τις εκκλησίες των σπιτιών στις πολυκατοικίες, μαζί με τις γιορταστικές λατρευτικές συνάξεις, δεν προωθεί μόνο την συλλογική ταυτότητα και την πνευματική αξιοπιστία των χριστιανών, αλλά δίνει στην εκκλησία ξανά πολιτική βαρύτητα, και θα την κάνει να προκαλέσει ξανά ακριβώς αυτή την προσοχή που αξίζει το χριστιανικό ευαγγέλιο.

14. Η εκκλησία πρέπει να αναπτύξει μια νοοτροπία που να αντέχει στους διωγμούς

Τον Ιησού, την κεφαλή όλων των χριστιανών, τον σταύρωσαν. Σήμερα οι ακόλουθοί του, είναι περισσότερο απασχολημένοι με τίτλους, μετάλλια, και τον αξιοσέβαστο ρόλο τους στην οικονομία, την πολιτική και την κοινωνία, ή ακόμα χειρότερα, έχουν προσαρμοστεί τόσο αντιχριστιανικά, και είναι τόσο ήσυχτοι που ούτε καν τους προσέχει κανείς πιά.

Μακάριοι είστε όταν σας διώκουν, είπε ο Ιησούς. Ο βιβλικός χριστιανισμός είναι μια υγιής πρόκληση και μια πολύ ρεαλιστική απειλή για την ειδωλολατρική αθεία και αμαρτία, για ένα κόσμο, που έχει κατακλυστεί από απληστία, υλισμό, φθόνο και την τάση, στην ουσία να πιστεύει οτιδήποτε, αρκεί να μην το λέει η Γραφή. Αυτό οδήγησε στην κοινωνική αποδοχή τρόπων συμπεριφοράς στον τομέα της ηθικής, του σέξ, του χρήματος και της εξουσίας, που μπορούν να γίνουν κατανοητοί μόνο με τη διάταση του δαιμονικού. Ο χριστιανισμός του σήμερα δεν αποτελεί πια ένα πρόγραμμα που είναι αντίθετο σ' αυτό που υπάρχει, αλλά σε πολλές χώρες έχει γίνει απλά υπερβολικά ακίνδυνος και καλοπροαίρετος ώστε να αξίζει διωγμό. Όμως όταν οι χριστιανοί αρχίζουν ξανά, να ζουν τις αξίες της Καινής διαθήκης και τη ζωή που απορρέει από

αυτές τις αξίες, και για παράδειγμα αρχίσει ξανά να λέει την αμαρτία με το όνομά της, χωρίς να ντραίπεται, τότε το περιβάλλον θα πληγωθεί στον πυρήνα της συνείδησής του, και θα αντιδράσει, όπως συνηθίζει, είτε με το να πιστέψει, είτε με διωγμό. Αντί να φτιάχνουν φωλιές μέσα σε άνετες ζώνες που υποτίθεται ότι προσφέρουν θρησκευτική ελευθερία, οι χριστιανοί θα αναγκαστούν ξανά να προετοιμαστούν να δουν τον εαυτό τους να γίνεται το μαύρο πρόβατο και ο κύριος υπαίτιος για όλα τα κακά, σαν αυτοί που είναι το μοναδικό εμπόδιο στον παγκόσμιο ουμανισμό, στην μοντέρνα σκλαβιά της διασκέδασης και της αποκάλυπτης λατρείας του εγώ, του ψεύτικου κέντρου του σύμπαντος. Γιαυτό το λόγο οι αφυπνισμένοι χριστιανοί, πολύ γρήγορα θα νοιώσουν πάνω στο ίδιο τους το περσί την καταπιεστική ανοχή ενός κόσμου, που έχει χάσει τις απόλυτες αξίες του, επειδή αρνήθηκε να αναγνωρίσει τον δημιουργό θεό του με τα απόλυτα προτυπά του. Σε σχέση με την αύξηση του Ιδεαλιστικοποίησης, της ιδιωτικοποίησης και της πνευματικοποίησης της πολιτικής και της οικονομίας, οι χριστιανοί θα έχουν την ευκαιρία πολύ νωρίτερα από ότι νομίζουν, να καθίσουν μαζί με τον Ιησού στο σκαμνί του κατηγορουμένου που θα τους βάλει μια κοινωνία που την ενδιαφέρει μόνο να περνάει καλά. Οι χριστιανοί θα κάνουν καλά να αρχίσουν από τώρα να προετοιμάζονται για το μέλλον με το να δημιουργήσουν ένα τρόπο σκέψης, και να χτίσουν κατ' αναλογία μια δομή, που να αντέχουν στους διωγμούς.

15. Η εκκλησία επιστρέφει πίσω στο σπίτι της.

Ποιός είναι για παράδειγμα ο καλύτερος χώρος για ένα άντρα να είναι άγιος; Κρύβεται πίσω από ένα μεγάλο άμβωνα, και ντυμένος με άγια ενδύματα, κηρύττει σε ένα απρόσωπο πλήθος ορισμένα άγια λόγια και αμέσως μετά εξαφανίζεται μέσα σε ένα γραφείο. Και ποιός είναι ο δυσκολότερος και γιαυτό σημαντικότερος χώρος για ένα άντρα να είναι άγιος; Στο σπίτι του, μπροστά στη γυναίκα του και τα παιδιά του, όπου όλα όσα λέει και κάνει περνάνε αυτόματα από τέστ, και συγκρίνονται με τη συγκεκριμένη πραγματικότητα. Εκεί κάθε ευσεβής φαρισαισμός είναι χωρίς καμία ελπίδα καταδικασμένος σε θάνατο, και έτσι αυτός ο χώρος γίνεται ο χώρος της αξιοπιστίας. Μεγάλα μέρη του χριστιανισμού έχουν τραπέι σε φυγή, και έχουν βρει καταφύγιο σε άγιους χώρους, για να ξεφύγουν από την οικογένεια που είναι ο πιο προφανής χώρος της αποτυχίας τους. Σ' αυτούς τους άγιους χώρους εκτελούν εορταστικά τη λατρεία τους μακριά από την καθημερινή πραγματικότητα. Ο Θεός ωστόσο έχει ήδη αρχίσει να ξανακερδίζει τα σπίτια σαν χώρους της θείας λατρείας, και έτσι η εκκλησία γυρίζει πίσω στις ρίζες της, εκεί από όπου κατάγεται, στο κίνημα των εκκλησιών στο σπίτι. Η εκκλησία κυριολεκτικά γυρνάει στο σπίτι, και σ' αυτή την τελευταία φάση της ανθρώπινης ιστορίας, λίγο πριν την επιστροφή του Ιησού Χριστού, κλείνει και ο κύκλος της εκκλησιαστικής ιστορίας. Όταν οι χριστιανοί από όλα τα κοινωνικά και πολιτισμικά στρώματα, από όλες τις καταστάσεις της ζωής και από όλα τα δόγματα αισθανθούν μέσα στο πνεύμα τους τι λέει το πνεύμα του θεού στην εκκλησία, τότε θα αρχίσουν κυριολεκτικά να λειτουργούν σαν σώμα, να ακούνε σφαιρικά και να ενεργούν τοπικά. Θα σταματήσουν να παρακαλούν το θεό να ευλογεί αυτά που κάνουν, και θα αρχίσουν να κάνουν αυτά που ο θεός ευλογεί. Μετά θα φτιάξουν εκκλησίες των σπιτιών στη γειτονιά τους και θα μαζευτούν όλοι μαζί, και θα συναντιώνται σε λατρευτικές εκδηλώσεις που θα παίρνει μέρος όλη η πόλη. Και σύ είσαι προσκαλεσμένος να πάρεις μέρος σ' αυτή την ανοιχτή κίνηση και να προσφέρεις το μέρος σου. Ετσι θα γίνει προφανώς και το δικό σου σπίτι, ένα σπίτι που θ' αλλάξει τον κόσμο.

(From: Houses that change the world, Wolfgang Simson; Postfach 212, 8212 Neuhausen 2, Switzerland 100337.2106@compuserve.com. FAX +49-7745-919531)